

PEONY

รับลูกสาว
ไปเลี้ยงไหมคะ?
내가 딸이에요

Am I Your Daughter?

Flow เขียน

10

บทที่ 206

สติที่ดับวูบกลับมาสัมผัสกับความจริง อาการปวดศีรษะอย่างแรงโถมเข้าใส่ ปวดมากจนยากจะทนได้ไหว ทำให้เฮรินร้องครวญครางขยุ้มศีรษะอย่างแรง

“เฮริน!”

โนอาห์สังเกตเห็นความผิดปกติของหญิงสาว เขาโอบกอดเธอเอาไว้ น้ำเสียงดังขึ้นด้วยความตกใจ

“เป็นอะไร ปวดหัวเหรอ”

“...อะ อื้อ...”

“อดทนจนกว่าข้าจะพานักบวชมาไหวไหม”

“...อื้อ”

ยิ่งเฮรินร้องครวญครางส่ายหน้า โนอาห์ได้แต่กอดหญิงสาวเอาไว้ให้แน่นกว่าเดิมอย่างทำอะไรไม่ถูก

“แต่ปล่อยไว้แบบนี้...”

“รับประทานนี้สิคะ”

เสียงไฟเราะดังขึ้นท่ามกลางความเป็นห่วงของโนอาห์ ชายหนุ่มรับมันมาอย่างไม่นึกสงสัยแม้แต่หน่อย และป้อนใส่ปากของเฮรินทันที

“เฮรินอัปากหน่อยนะ เก่งมาก มันจะเย็นนิดหน่อย อ้อ นั่นแหละ คนเก่ง”

โนอาห์ป้อนบางสิ่งรสขมฝาดให้เฮรินรับประทานพลาง ปลอบเธอไปด้วย ฝ่ายคนถูกป้อนขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่ก็ยอมกลืนสิ่งที่ชายหนุ่มป้อนให้โดยไม่คิดจะถามว่ามันคืออะไร หลังนั่งอยู่ในอ้อมกอดของโนอาห์สักพัก อาการปวดศีรษะก็เริ่มทุเลาลง

เห็นคิ้วไม่ขมวด ไม่มีเสียงร้องครางอีกต่อไป โนอาห์จึงค่อยเบาใจ เขาหันไปถามเฮริน

“...ดีขึ้นไหม”

เฮรินพยักหน้าลงช้าๆ สายตาซ่อนมองโนอาห์

“ขอภัยเพคะ ฝ่า...”

“ฮู้ว”

โนอาห์ยิ้มตาหยิกมือขึ้นแตะริมฝีปากของเฮรินเบาๆ

“ชื่อเล่นแบบนั้นไว้ใช้เรียกเวลาอยู่กันตามลำพังสิ”

“...เอ้”

เฮรินกะพริบตาปริบๆ งงกับคำพูดคำจาแปลกประหลาด
ของโนอาห์

มองจากท่าทีแล้วเหมือนกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่
ต้องปิดบังฐานันดรที่แท้จริง... อ๊ะ ‘เสียง’

เมื่อก็มีเสียงคนอื่นอยู่ด้วยนี่นา

สายตาของเฮรินละจากอ้อมกอดของโนอาห์ แล้วเหลือบ
ไปยังทิศทางตรงกันข้าม ตรงนั้นมีคนยืนอยู่

หญิงสาวคนนั้นมีผมสีชมพูเป็นลอนเงางามจุดดอกเชอร์รี่
กับหยันดำสีเขียวย่นสดใสตั้งยอดใบไม้ผลิ อายุประมาณเฮริน
รูปร่างหน้าตาคุ้นๆ ...

“...ท่านแม่เหรอ”

ภาพของท่านแม่ที่เคยได้เห็นแต่ในจี๋ห้อยคอ บัดนี้กำลัง
เคลื่อนไหวอย่างมีชีวิตอยู่ตรงหน้า

...ฝันเหรอ

จะว่าฝัน อาการปวดศีรษะเมื่อครู่ก็รุนแรงมาก และเสียง
ของโนอาห์ก็เหมือนจริงเกินไป

เห็นเฮรินมองด้วยแววตาสับสนระคนตกใจ โรอานาที่มี
สีหน้าประหลาดใจไม่แพ้กันก็หลุดข้าออกมา

“ข้าหน้าตาเหมือนท่านแม่ของเลดี้ขนาดนั้นเลยหรือคะ”

โรอานากล่าวต่อหน้าตาเฉย

“แสดงว่าท่านแม่ของเจ้าคงจะเป็นสาวงามสินะ”

“...”

“ขอโทษค่ะ ตกใจเหรอ”

เห็นเฮรินเอาแต่นั่งเหม่อสติหลุดลอย โรอานากียิ้มเก้อ
ปนตัวเองที่ล้อเล่นไม่รู้จักเวล่ำเวลา แล้วหันไปคุยกับโนอาห์
แทน

“สงสัยเลดีจะตกใจที่จู่ๆ ข้าก็โผล่พรวดพราดเข้ามาละ
มังคะ อาการของนางปกติดีแล้ว งั้นข้าออกไปก่อนแล้วกัน
ถ้ารู้สึกปวดหัวอีกก็เรียกได้ตลอดเลยนะคะ ข้าอยู่ข้างนอกนี่เอง”

“ขอบคุณในความเป็นห่วงครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ อ๊ะ ที่รับประทานลงไปเมื่อครู่เป็นยาแก้-
ปวด ไม่มีส่วนผสมของสารเสพติด ดังนั้นไม่ต้องกังวลนะ”

หลังกล่าวอย่างใจดีโรอานากีหันหลังเดินจากไป ท่วงท่า
ตอนเดินดูระมัดระวังและสง่างาม

ประตูกำลังปิดลง แต่ก็มีอีกเสียงดังแทรกเข้ามาก่อน

“โรอานา”

เฮรินรู้ว่าเจ้าของเสียงคือใคร คนที่เธอคิดถึงมาตลอด
ทั้งเดือน...

“ท่าน...อ๊ะ!”

โนอาห์รีบปิดปากของเฮริน กลัวว่าเสียงของเธอจะดัง
เล็ดลอดไปถึงด้านนอก เขากระซิบแผ่วเบา

“ใจเย็นก่อน เฮริน”

“...”

“ตั้งสติแล้วฟังให้ดี”

เฮรินสูดลมหายใจเข้าลึก โนอาห์ช่วยลูบหลังปลอบเธอ
เบา ๆ ไม่นานหลังจากนั้นเมื่อแน่ใจว่าเฮรินพร้อมที่จะรับฟัง
ชายหนุ่มก็เปิดปากพูดอย่างระมัดระวัง

“...ก่อนอื่น พวกเรารอดมาได้”

เฮรินเพิ่งนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนที่พวกเขาจะ
หมดสติไปขึ้นมาได้ ฝากระเบื้องของตัวเองไว้กับมิดิที่ไม่รู้ที่มาที่
แน่ชัด กระโจนเข้าไปอย่างไม่ยังคิดว่าจะเป็นหรือตาย แต่โชคดี
ที่สุดท้ายเหมือนจะรอดมาได้

“ดีใจที่ได้พบเจ้าอีกครั้งนะ เฮริน”

“หม่อมฉันก็เหมือนกันเพคะ ฝ่า...”

“โนอาห์ เรียกโนอาห์เถอะ”

“...โนอาห์หรือเพคะ”

“อ้อ เรียกชื่อว่าโนอาห์”

ถึงจะงงงว่าทำไมโนอาห์ถึงได้ขอให้เรียกชื่อ แต่ที่ผ่านมาก็เชื่อว่าเขาจะไม่เคยขอ จึงค่อยๆ พยายามตกลง จากนั้นโนอาห์ก็เอ่ยอีกครั้ง

“ฟังที่ข้าจะพูดนับจากนี้ไปให้ดีนะ”

เฮรินพยักหน้าลง

“ดูเหมือนพวกเราจะย้อนกลับมาอดีต”

“...อดีตหรือเพคะ”

“อ้อ พวกเราย้อนเวลากลับมา”

“เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง...”

เคยผ่านการย้อนเวลามาแล้วครั้งหนึ่งก็จริง แต่นี่จะบอกว่าเกิดเรื่องแบบเดิมซ้ำขึ้นอีกครั้งนั้นหรือ “แต่หม่อมฉันกับฝ่า... กับโนอาห์ตัวโตขนาดนี้”

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ตอนนั้นตัวเธอย้อนกลับมาอยู่ในร่างของตัวเองในวัยเจ็ดขวบ แต่ตอนนี้ไม่ใช่

“ข้าไม่รู้สาเหตุเหมือนกัน แต่พวกเรากลับมาได้ดีจริงๆ ”

[กีโซนะลี]

“...เอ้”

เฮรินสะดุ้งโหยง กลอกตามองหาเจ้าของเสียงที่ดังขึ้นอย่างกะทันหัน เสียงนั้นคุ้นหูมาก

[จำเสียงนายท่านไม่ได้หรอก]

เสียงรีโอเน่ฮา

[ข้าเอง เจ้านายของเจ้า]

สายตาของเฮรินหลบมองที่คอของตัวเอง พอเธอล้วงหยิบรีโอที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าออกมา มันก็เปล่งแสงสว่างเรืองๆ

[อ้าว! ค่อยโล่งหน่อย ท่านเทพนี่ก็ช่างซู้กังวลเหลือเกิน
ต่อให้ตบศักดิ์สิทธิ์จะอยากเข้าไปยุ่งกับเรื่องของมนุษย์ แล้วจะ
ยุ่งได้สักแค่ไหนกันเชียว ถึงได้มาอุดปากข้าแบบนี้...]

“...ธีโอจริงด้วย”

[ใช่ นายท่านเอง]

“ทำไมธีโอพูดได้ล่ะ”

[ข้าพูดแล้วมันจะทำไม!]

“ไม่ใช่อย่างนั้น ก็แบบ...”

“มันตื่นแล้วเหรือ”

โนอาห์ที่นั่งฟังอยู่นานถาม เอรินพยักหน้า

“เพคะ ธีโอกำลังพูด”

“กำลังพูด...งั้นก็สื่อสารกันได้ใช่ไหม”

“ฮะ”

มีเพียงคนที่สามารถควบคุมดาบศักดิ์สิทธิ์ได้ แต่ยังไม่
ทำพันธสัญญาเท่านั้นถึงจะฟังดาบศักดิ์สิทธิ์พูดได้รู้เรื่อง ส่วน
คนอื่น ๆ จะได้ยินเสียงของดาบศักดิ์สิทธิ์เป็นเสียงอู้ง ๆ

“เพคะ สื่อสารกันได้ เมื่อก่อนไม่ได้นี่นา...”

[พันธสัญญาระหว่างข้ากับเจ้าถูกถอนแล้วนะสิ]

“อ้อ อย่างนี้เอง...เอ๋”

[พูดให้ถูกคือเฉพาะกับ ‘ที่แห่งนี้’]

“หมายความว่ายังไง”

[น่าจะเพราะที่นี่เป็นอดีตก่อนเจ้าเกิดมั้ง...ข้าก็ไม่แน่ใจ]

ข้อมูลที่ได้รับในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ มีเยอะเกินไป เต็ม
ก็อดีต เต็มก็พันธสัญญาถูกลบล้าง ธีโกล่าวต่ออย่างเข้าใจ
ความรู้สึกตื่นตกใจของเฮริน

[ราชาแห่งปีศาจใช้พลังชีวิตหมดเร็วเกินไป ทำให้
สถานการณ์ย้อนกลับไปตอนแรกสุด ไม่ใช่ ‘โลกเดิม’ ที่พวกเจ้า
อยู่]

“...ตอนแรกสดงั้นก็”

[ก่อนเจ้าเกิด จุดเริ่มต้นของปัญหาทั้งหมด]

รีโอคาดการณ์ว่า ในมิติที่ปฐมจักรพรรดิสร้างขึ้น น่าจะมีการติดตั้งเวทมนตร์ที่สามารถพันหนาการคลลิสโตกับดาบ-ศักดิ์สิทธิ์เอาไว้ใน ‘มิติ’ วางเปล่า

แต่ก่อนที่มิติจะปิดตาย เซโรตได้ระเบิดพลังที่เป็นขั้วตรงข้ามกับดาบศักดิ์สิทธิ์ออกมาขัดแย้งกัน เมื่อสองพลังที่คอยค้ำจุนโลกเกิดการกระทบกระทั่งกันอย่างรุนแรง พลังนั้นก็เลยไปแตะแผ่นึกของเซโรตเข้า ส่งผลให้แผ่นึกขับเคลื่อนเวลาอีกครั้ง

ที่จริงพวกเขาควรจะถูกส่งตัวกลับไปยัง ‘เวลาเดิม’ หรือก็คือช่วงที่เฮรินอายุสิบแปดปี เพราะนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการฝึกพลังของเซโรต

แต่ช่วงเวลานั้นไม่ยอมเปิดรับเซโรตกับวินเซนต์ที่ได้รับอิทธิพลจาก ‘อนาคตที่ถูกสร้างขึ้นใหม่’

สุดท้ายเวลาก็เลยพาพวกเขาย้อนกลับไปที่ปัญหาทั้งหมดจะเริ่มขึ้น ก่อนที่จุดเริ่มต้นของปัญหาอย่างเฮริน อีธาน คัลลิสโต จะถือกำเนิดขึ้นมาบนโลก

ด้วยเหตุนี้ ‘ห้วงเวลาใหม่’ จึงได้ถูกสร้างขึ้นโดยมีเซโรดกับวินเซนต์เป็นศูนย์กลาง

“ข้ารู้ว่าตัวเองเป็นตัวปัญหา แต่ทำไมเจ้ากับลีโอถึงได้เป็นปัญหาด้วยล่ะ”

[ยังไม่รู้อีกอะไรละ ก็คนที่ส่งเจ้าย้อนเวลากลับมาคือพ่อของเจ้านะสิ]

นี่มันเรื่องอะไรกัน...

[ตอนนั้นเขาพบเจ้าเข้าเกินไป ก็เลยไม่สามารถย้อนชีวิตของเจ้าเอาไว้ได้ จึงตัดสินใจย้อน ‘เวลาของเจ้า’ เรื่องนี้ขนาดต้นตระกูลคัลลิสโตยังทำไม่ได้เลยนะ หมอนั่นเก่งเป็นบ้า ชำนาญจะรับมาเป็นทาสรับใช้..]

เห็นเฮรินทำหน้าที่ร้องไห้ โนอาห์ก็กอดเธอเอาไว้แล้ว
ถาม

“ไอ้...ดาบศักดิ์สิทธิ์ว่ายังไงเธอ”

“ท่านพ่อ...เป็นคนส่งหม่อมฉันกลับมาอดีตเพคะ
ท่านพ่อไม่ได้ทอดทิ้งหม่อมฉัน เขาออกตามหามาตลอด...”

เฮรินคิดว่าตัวเองรู้จักวินเซนต์ดีกว่าใคร เพราะเธอ
เฝ้ามองอยู่ข้างกายของบิดามาตลอดสิบปี แต่ความจริงที่ว่า
วินเซนต์รู้อดีตของเธออยู่แล้ว และเขาเองที่เป็นคนย้อนเวลา
ให้แก่เธอนี่มัน...เธอใช้ชีวิตผ่านมาโดยไม่รู้เรื่องพวกนั้นเลย
สักนิด

ทั้งหมดเป็นฝีมือของท่านพ่อ

ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าเขาเป็นคนมอบทุกสิ่งทุกอย่างให้

อยากเจอท่านพ่อไวๆ มีคำพูดมากมายที่อยากบอก
เมื่อได้พบกับเขา

“ต้องไปหาท่านพ่อ”

“...เอ่อ”

ความกระวนกระวายใจฉายชัดบนใบหน้าของโนอาห์ที่มองเฮรินอย่างอ่อนโยนมาตลอด การที่เว้นช่วงเงียบไปแบบนั้นไม่ใช่ความหมายที่ดีแน่

สีหน้าของเขาทำให้เฮรินคิดทบทวนบทสนทนาทั้งหมดที่ผ่านมา และความจริงที่เลวร้ายที่สุดจากทุกสมมติฐานที่คิดได้ก็ดังออกจากปากของเธอ

“...ท่านพ่อจำหม่อมฉันไม่ได้หรือเพคะ”

ถึงจะบอกว่าย้อนเวลา แต่ที่นี่ก็เป็นโลกของวินเซนต์กับเซโรด เลยนึกว่าพวกเขาจะมีความทรงจำเดิมติดมาด้วย แต่...

“เขาไม่ใช่ท่านพ่อ ‘ของข้า’ หรือเพคะ”

นี่พวกเธอเข้ามาอยู่ในช่วงเวลาที่ไม่มี ‘ท่านพ่อ’ นั่นหรือ

[วินเซนต์ในหัวเวลานี้คือวินเซนต์ ‘ที่เจ้ารู้จัก’ นั่นแหละ]

“นั่นทำไมจำไม่ได้ล่ะ”

[เพราะสถานการณ์ของเขาต่างกับเจ้า]

“...ต่างหรือ”

[‘ที่นี่’ ไม่มีขายอยู่ เพราะลีโอ ‘ในห้วงเวลาของเฮรินที่อายุสิบเจ็ดปี’ เป็นคู่หูกับ ‘ข้า’]

พลังของลีโอคือ ‘ความทรงจำกับการลืมเลือน’

ปัญหานี้เกิดขึ้นจากการที่ลีโอดันย้อนกลับไปอดีตเล่มเดียว ‘อดีตที่มีแต่ลีโอ’ ไม่มีลีโอที่เป็นคู่กัน

“งั้นท่านพ่อก็จะจำข้าไม่ได้ไปตลอดเลยเหรอ”

[เข้ามาถึงนี่แล้ว ยังไงสักวันก็ต้องจำได้ แต่ปัญหาคือเจ้าเฮริน]

ลีโอเงยบไปครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ

[สัญญาระหว่างวินเซนต์กับท่านเทพคือ ‘ความสุขของเจ้า’ หลังรับเอาราคาที่วินเซนต์ต้องจ่ายไปแล้ว ท่านเทพก็ได้มอบ ‘เวลาของเจ้า’ ให้แก่เขา โลกที่เจ้าอยู่มาตลอดนั้น ถ้าให้พูดกันจริงๆ มันคือโลกที่ ‘มีไว้เพื่อเฮรินที่เสียชีวิตก่อนวัยอันควร’]

ลีโอถาม

[เจ้าคิดว่า ถ้า ‘เฮริน’ กับ ‘ดาบศักดิ์สิทธิ์’ที่เป็นหลักฐาน พิสูจน์สัญญาของเทพ’ หายตัวไปจากโลกใบนี้แบบนี้ มันจะ เกิดอะไรขึ้นล่ะ]

เฮรินนึกถึงสมมติฐานที่เลวร้ายที่สุดขึ้นมาในหัว และรีโอ ก็ยืนยันว่าสมมติฐานนั้นเป็นความจริง ด้วยการเฉลยคำตอบ ของคำถามตัวเองเสียงต่ำ

[ยิ่งเจ้ารั้งอยู่ที่นั่นนานเท่าไร อนาคตของโลกนั้นก็ยิ่ง สลายไปที่ละนิด]

โรอานาเดินออกมาจากบ้าน เธอมองวินเซนต์ที่ยืนพิงกำแพง
กระท่อมแผ่รังสีอำมหิต

“หน้าบึ้งขนาดนั้น หายใจไม่ลำบากหรือคะ อากาศหนีไป
หมดแล้วมั้งนั่น”

วินเซนต์เอาแต่จ้องประตูที่มีชายหญิงแปลกหน้าสองคน
อยู่ด้านใน เสียงเรียกของโรอานาถึงสายตาของเขาให้หันกลับมา
มองตำแหน่งที่ใกล้กว่า และพบกับสตรีที่เอียงหน้าแนบฝ่ามือ
ข้างหนึ่ง สายตามองตนด้วยความรักใคร่

เมื่อเห็นสตรีในดวงใจ สีหน้าบึ้งตึงก็คลายตัวลง มุมปาก
ระบายยิ้มจาง โรอานาไม่พลาดความเปลี่ยนแปลงนั้น

“ยิ้มแบบนี้ น่าดูชมกว่าตั้งเยอะ รูปโฉมที่งดงามคือชีวิต
ของท่านดุกนะคะ”

วินเซนต์มองโรอานาอย่างระอ้าใจเล็กน้อยกับคำหยอก
เข้าของเธอ หญิงสาวปล่อยให้เขามองไป ส่วนตัวเธอก็พูดต่อ
อย่างไม่ได้สนใจอะไร

“จะกังวลอะไรขนาดนั้นคะ มองอย่างกับพวกเขาจะมาจับ
ขำกีนอนั้นแหละ”

“โรอานา”

“อย่าห่วงเลยคะ พวกเขาดูแล้วไม่น่าใช้คนแปลกๆ นะ”

โรอานานึกถึงสตรีที่อยู่อีกฟากหนึ่งของประตู พวกเขา
เป็นคู่รักที่ดูลึกซึ้งมาก วินเซนต์มองโรอานายิ้มอย่างไม่รู้จัก
ระวังตัวเองต่อคนแปลกหน้า เขารู้สึกเหมือนกำลังคุยกับเด็กน้อย
ไม่รู้ประสา

“โรอานาไวใจคนง่ายเกินไปแล้วครับ”

“เปล่าสักหน่อย”

“ใช่ครับ”

“ไม่ใช่จริงๆ นะ”

โรอานาสะบัดหน้าเสียงดังเซอะบ่นงมำ ไบหน้าของ
วินเซนต์คลายความบึ้งตึงลง แววดาไม่อาจกักเก็บความรู้สึก
คลั่งรักเอาไว้ได้ จนมันเอ่อล้นออกมาข้างนอก

แต่เมื่อประตูที่ปิดสนิทเปิดออก และคนแปลกหน้าสอง
คนปรากฏตัวอีกครั้ง ไบหน้าของวินเซนต์ก็กลับมาแข็งกร้าว
เหมือนเดิม แววดาอบอุนต์แสงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิกลายเป็น
เย็นเยียบประหนึ่งเข้าสู่ฤดูหนาว

ระแวงอย่างชัดเจน

เฮรินล้งเลเล็กน้อยเมื่อเห็นอาการระแวงระวังอย่าง
ชัดเจนของวินเซนต์ แววดาคู่นั้นทำให้นึกถึงอดีตเมื่อนาน
มาแล้ว

ความรู้สึกของวินเซนต์ที่ปรากฏให้เห็นแวบหนึ่ง สมัย
ตรวจพิสูจน์สายโลหิตด้วยน้ำศักดิ์สิทธิ์ แล้วเลือดของเธอส่อง
ประกายสีฟ้า

‘...กลับไปสู่จุดเริ่มต้นจริงด้วย’

กลับไปเป็นวินเซนต์ก่อนจะรู้ความจริงว่ามีลูกสาวชื่อ
เฮริน อีธาน คัลลิสโต

รู้สึกขมขื่นขึ้นมาครั้งหนึ่ง แต่ความรู้สึกนั้นก็ถูกความ
อยากรู้อยากเห็นฝังกลบจนมิด หลังได้มองรูปลักษณะของ
วินเซนต์เต็มตา เฮรินก็ต้องอ้าปากค้าง

‘...ท่านพ่อหนุ่มมาก’

วินเซนต์ที่อายุสามสิบกลางๆ ตอนได้พบกันครั้งสุดท้าย
เดิมก็หน้าตาเหมือนชายหนุ่มอายุยี่สิบกว่าอยู่แล้ว แต่ตอนนี้
ไม่ใช่เลย

วินเซนต์ตรงหน้ายังเป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง แถมยังดู
กระชุ่มกระชวย ผมที่ยาวกว่าตอนพบกันครั้งแรกเล็กน้อยถูกมัด
รวบไว้ข้างหลังเป็นจุก การแต่งตัวเรียบง่าย ไม่มีเครื่องประดับ
อะไรนอกจากเสื้อทunik¹กับกางเกง

จุดเด่นที่สุดคือวินเซนต์สวมแว่นตาด้วย ไม่รู้แว่นตานี้
ร้ายเวทมนตร์อะไรเอาไว้หรือเปล่า นัยน์ตาสีฟ้าของเขาถึงได้

¹ เสื้อคลุมที่หลวมพอดีตัว คลุมถึงเอวหรือเข่า มักไม่มีแขนเสื้อ

สะท้อนเป็นสีน้ำตาลเข้มทั่วไป ภาพรวมจึงดูแปลกตาไปจากที่เคย

ไหนดจะสีหน้าเย็นชา ดิดจะเย่อหยิ่งเล็กน้อยนั่นอีก น่ารักซะไม่มีละ

‘ท่านพ่อสุดยอด’

ระหว่างที่เฮรินมองตาแป๋ว โนอาห์ก็ลอบเตาะลั่นในใจ

จะตอนไหนหรือตอนไหน ท่าทางที่แสดงต่อเขาก็มีแต่ความเป็นชาและเลือดเย็นจนน่ารังเกียจเหมือนเดิม ถึงจะรู้ว่าที่จริงแล้วในนั้นเก็บซ่อนความอบอุ่นเอาไว้ก็เถอะ

“ออกมาทำไมกันคะ น่าจะนอนต่ออีกสักหน่อย”

น้ำเสียงเป็นห่วงทำให้นัยน์ตาของเฮรินที่มองวินเซนต์อยู่หันไปมองโรอานาแทน

‘ท่านแม่’

ได้มองนัยน์ตาสดใสตั้งฤดูใบไม้ผลิแล้ว หัวใจก็คันยุบยิบขึ้นมา

ตอนพบกันครั้งแรกมันวุ่นแต่ตกตะลึง ส่วนตอนนี้ความรู้สึก
หลากหลายอย่างผุดขึ้นมาท่ามกลางความประหม่า ทั้งอาลัย
โหยหา อัจฉริยะใจ และโศกเศร้า มันมากมายจนเกินจะอธิบาย

เฮรินขมกลืนความรู้สึกที่พันกันยุ่งเหยิง แล้วกล่าวขอบคุณ
ออกไปอย่างระมัดระวัง

“...ขอบคุณค่ะ อาการดีขึ้นเพราะท่านช่วยไว้แท้ๆ เลย”

เสียงคงไม่สิ้นไซ้ไหม

เฮรินมองโรอานาไม่ให้พลาดไปแม้แต่ส่วนเดียว โรอานา
มีสีหน้าอ่อนโยน ต่างกับเธอที่ร้อนกร้อนใจจะแฉ่อยอยู่แล้ว

ความอบอุ่นบนใบหน้าของท่านแม่ทำให้เธอรู้สึกหนาวที่
หัวใจ

“ไม่หรรอค่ะ ข้าไม่ได้ทำอะไรเลย คนที่พาทั้งสองคน
มาถึงที่นี่คือคนโน้นต่างหากล่ะค่ะ”

โรอานาผายมือข้างหนึ่งชี้ไปทางวินเซนต์อย่างสุภาพ

เสียงอุทานออดังออกจากปากของเฮรินเบาๆ

“ขอบ...คุณค่ะ”

เฮรินกล่าวขอบคุณอย่างมีมารยาท โนอาห์ที่ยืนอยู่ข้างกันเลยวางมือแตะเอวของเฮรินให้โค้งคำนับลงพร้อมกัน

“ขอบคุณครับ”

แสดงความขอบคุณอย่างเรียบร้อยเสร็จแล้วก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง แต่วินเซนต์ที่มองสบกันเข้าพอดีกลับเลิกคิ้วขึ้น

“อยากพูดอะไรก็ว่ามาเถอะค่ะ”

เฮรินพูดแบบนั้นยิ่งทำให้วินเซนต์หน้าหนาว

“..อะไร”

“ไม่ได้มีเรื่องอยากจะพูดหรอกหรือคะ”

“ไม่มี”

ไม่จริง เขาไม่พอใจชัด ๆ วินเซนต์ที่เฮรินรู้จักมักจะเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเวลาข่มกลั่นความไม่พอใจ

‘...ไม่ยากบอกหรือ’

ปกติถ้าเธอพูดแบบนี้ ท่านพ่อจะต้องยิ้มอย่างอ่อนโยน และยอมเล่าให้ฟังหมดเปลือก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน่าอายขนาดไหน แม้แต่คำพูดชวนเชื่อนอย่างคำว่าน่ารักหรือรัก ก็ยังยอมพูด

แบบนี้เหมือนกับเธอถูกกลบเกลื่อนออกไปจากใจของท่านพ่อเลย เฮอร์รู้สึกขมขื่นและเศร้าใจเล็กน้อย

สีหน้าว่าวุ่นใจของเฮอร์ฉายชัดอยู่บนใบหน้า นั้นทำให้โรอานาเหล่มองวินเซนต์ด้วยความเข้าใจผิด ฝ่ายชายหนุ่มที่โดนคนรักถลึงตาใส่ถอนหายใจเฮ้อ หันหน้าหนีเฮอร์กับโนอาห์มันตื้อๆ ในเมื่อมองแล้วหงุดหงิดนัก งั้นก็ไม่ต้องไปมอง

โรอานาเป็นฝ่ายชนะการจ้องตากับวินเซนต์ เธอยิ้มเจื่อน เชื้อเชิญเฮอร์กับโนอาห์ให้นั่งลง

“อย่ามัวแต่ยืนอยู่เลยล่ะ นั่งก่อนๆ ถึงจะไม่ใช่ว่าบ้านข้าก็เถอะ”

ตำแหน่งที่โรอานาเชิญให้นั่งเป็นผืนตรงข้ามของโต๊ะไม้ตัวกลม มันเป็นแค่ต่อไม้ ไม่มีพนักพิง แต่คงใช้มันแทนเก้าอี้

เฮรินกับโนอาห์จับจองต่อไม้คนละต่อ โรอานายิ้มอย่าง
พึงพอใจ

“ไปทำอะไรมาถึงได้มาหมดสต็อกที่นี่ได้ล่ะคะ รู้ไหมว่า
ข้าตกใจแค่ไหน”

“ขอภัยที่ทำให้ตกใจครับ พอดีพวกเราหลงทาง รู้สึกตัว
อีกทีก็มาโผล่อยู่ที่นั่นแล้ว”

“อย่างนี้เอง ภูเขาทางด้านนี้เดินทางลำบากใช่ไหมล่ะคะ”

โรอานาพยักหน้าขึ้นลงเชื่อคำพูดของทั้งสอง เธอถามอีก
ครั้ง

“แล้วนี่กำลังจะไปไหนกันหรือคะ ข้ารู้จักที่ทางแถวนี้ดี
เดี๋ยวช่วยนำทางให้”

“ขอบคุณสำหรับน้ำใจนะครับ แต่พวกเราคงต้องขอปฏิเสธ”

“...คะ”

โนอาห์ตอบโดยไม่ลังเล คำปฏิเสธของเขาทำให้โรอานา
ถามกลับไปด้วยความตกใจ ซึ่งโนอาห์ก็กล่าวต่ออย่างอ่อนน้อม

“แค่ช่วยพวกเราเอาไว้ก็ขอบคุณมากแล้ว จะรบกวนไปมากกว่านี้ไม่ได้หรอกครับ พวกเราจะไปกันเดี๋ยวนี้เลย”

โรอานามีสีหน้าเสียดยเมื่อได้ยินโนอาห์กล่าวเช่นนั้น เฮอร์นก็เสียดยเหมือนกันที่ต้องแยกจากวินเซนต์กับโรอานา

แต่ห้วงเวลานี้เป็นอดีตที่สร้างขึ้นโดยมีวินเซนต์กับเซโรดเป็นศูนย์กลาง เกิดผลออกไปแต่อะไรเข้า อาจส่งผลกระทบต่องานาคตของเฮอร์นในวัยสิบเจ็ดปี ก็เป็นไปได้ เธอกับโนอาห์จึงต้องหลบเลี่ยงให้ดี

จะทำอย่างไรกับวินเซนต์ที่อยู่ห่างกันแค่ก้าวเดียว แต่กลับจดจำเธอไม่ได้ จะตามหาเซโรดเจอได้อย่างไร จะเดินทางกลับอย่างไร หลังขบคิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว ค่อยกลับมาพบวินเซนต์ใหม่จะเป็นการดีที่สุด

ตราบไคที่มีโนอาห์อยู่ด้วย ย่อมไม่มีทางหาตำแหน่งของวินเซนต์ไม่เจอ ดังนั้นจึงตัดสินใจที่จะวางใจและถอยก่อนหนึ่งก้าว ถึงจะเสียดยกับความจริงที่ว่าต้องแยกห่างจากบิดามารดาโดยไม่อาจพูดอะไรได้ ทั้งที่พวกท่านก็อยู่แค่ตรงหน้านี้เอง แต่มันก็เลี่ยงไม่ได้

“งั้นก็อยู่ที่นี้จนกว่าจะมีที่ไปเถอะละ ข้าไม่รู้ว่ทั้งสองคนมีเรื่องอะไร แต่กระท่อมหลังนี้ไม่มีคนมาแน่นอน มันเป็นที่ลี้ภัยชั่วคราว ซึ่งเป็นทรัพย์สินของตระกูลริจเวิร์ลล์”

“งั้นหรือครับ”

“ซ่อนตัวที่นี่ก็ไม่แย่นะคะ แต่เสบียงมีแค่เนื้อตากแห้ง”

เห็นเฮรินกับโนอาห์มีสีหน้าลังเล โรอานาก็ร้องอ๊ะ ตั้งแขนของวินเซนต์ให้ลูกตามตนออกไป

“พวกเราไปก่อนนะคะ ส่วนทั้งสองคนจะอยู่ต่อหรือจะไปก็แล้วแต่เลย ไม่ต้องบอกใครก็ได้ อ้อ ข้าวางยาไว้บนชั้นด้านโน้นนะ เพื่อต้องใช้ ถ้าปวดอีกก็หยิบใช้ได้เลย”

โรอานาพูดรว่ๆ หลังปิดท้ายเสียงดังจะฉาน ก็หันไปยิ้มให้วินเซนต์ แล้วกึ่งลากกึ่งจูงพาชายหนุ่มออกไปจากกระท่อม

โนอาห์ถามเฮรินที่เหม่อมองตามหลังของทั้งคู่ไปจนลับสายตา

“เฮายังไงต่อดี”

“ไม่รู้สิเพคะ”

ตอนแรกเฮรินก็จะไปจากที่นี่แล้วค่อยกลับมาพบ วินเซนต์ในเวลาที่เหมาะสม แต่เขาเล่นระแวงกันซะขนาดนั้น ต่อให้หาจังหวะคุยด้วยได้ ก็ไม่รู้จะยอมฟังที่พวกเธอเล่าหรือเปล่า

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อมากซะด้วย

อีกอย่าง...

เฮรินนึกถึงสีหน้าของวินเซนต์ก่อนออกไปจากกระท่อม คนที่หลีกเลียงเพศตรงข้ามอยู่เสมอยอมรับสัมผัสจากโรอานา อย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ยังยิ้มและหัวเราะให้ด้วย ท่านพ่อของเธอในเวลานี้ดูมีความสุขมากจริงๆ

หัวใจบโหวง คำถามหนึ่งผุดขึ้นมา

การพาท่านพ่อไปจากที่นี่ จะใช้เรื่องดีสำหรับเขาแน่หรือ

“โกรธหรือคะ”

หลังออกห่างมาจากกระท่อมได้ครู่หนึ่ง โรอานากียืนหน้าเข้าไปถามวินเซนต์ไถ่ๆ สีหน้าของชายหนุ่มที่เดินมองตรงไปข้างหน้ายังคงบึ้งตึงเหมือนเดิม

“วินเซนต์”

เมื่อเสียงเรียกของหญิงที่รักดังขึ้น สายตาของวินเซนต์จึงหันมามองโรอานา

“ทำไมต้องใส่ใจสองคนนั้นขนาดนี้ด้วยล่ะครับ”

มองอย่างไรก็เป็นพวกน่าสงสัย ทั้งเรื่องที่มาหมดสติอยู่ในภูเขาซึ่งเป็นเขตพื้นที่หวงห้าม และทำทางที่ดูมีลัทธิลึกลับในนั้นก็ด้วย คนพวกนั้นทำให้วินเซนต์ไม่ค่อยสบายใจเท่าไร

พฤติกรรมน่าสงสัยก็เรื่องหนึ่ง แต่ปัญหาคือตัวตนของสองคนนั้น

ชื่อของฝ่ายชายคือโนอาห์

ชื่อนออาห์ นัยน์ตาสีแดง ผมสีดำ เอกลักษณะเหมือนกับ
'เจ้าชาย' ของจักรวรรดินี้ทุกประการ แต่เจ้าชายในเวลานี้ยังเป็น
แค่เด็กทารก ส่วนชายคนนั้นดูแล้วน่าจะอายุสิบปลายจนถึงยี่สิบ
ต้นๆ

ระหว่างสองคนนั้น คนที่น่าสงสัยมากกว่าคือฝ่ายหญิง
ผมและนัยน์ตาคู่นั้น รวมถึงพลังศักดิ์สิทธิ์เข้มข้นที่สัมผัสได้นั้น
มัน 'คัลลิสโต' ชัดๆ

ปัญหาคือสายเลือดคนสุดท้ายของคัลลิสโตคือเขา งั้นนั่น
มันอะไรล่ะ

...หรือจะเป็นมอนสเตอร์

บทที่ 208

วินเซนต์หัวเราะเยาะความคิดของตัวเอง มอนสเตอร์ที่ไหน
จะมีพลังศักดิ์สิทธิ์ที่แข็งแกร่งได้กันล่ะ

“คิดอะไรอยู่หรือคะ”

วินเซนต์มองสบตาโรอานาขณะตอบคำถาม

“คิดว่าเวลาข้าไม่อยู่ โรอานาจะตามคนไม่รู้จักไปหรือเปล่า”

“ข้าหรือคะ”

โรอานาอุทานเสียงดัง แล้วก็เถียงอย่างกระเจ้ากระงอด

“จะเป็นไปได้ยังไงคะ พูดอย่างกับท่านไม่รู้ว่าข้าระวาง
คนอื่นขนาดไหนอย่างนั้นแหละ”

โรอานาที่วินเซนต์เห็นมามีด้านที่ระแวงระวังคนแปลก
หน้าจริง ๆ เพราะหลังจากตระกูลออร์ฟิอัสล่มสลายอย่าง
กะทันหัน เธอเป็นคนเดียวที่รอดมาได้ด้วยความเมตตาของ

จักรพรรดิ จึงจำเป็นต้องระมัดระวังเป็นธรรมดา โดยเฉพาะเมื่อ
คนภายนอกเข้าใจว่าเธอตายไปแล้ว ยิ่งต้องเก็บตัวเงียบ

ตอนพบกันครั้งแรกก็เหมือนกัน ทันทีที่ได้ยินว่าเขาคือ
คัลลิสโต หญิงสาวก็สร้างทำเป็นสามัญชน ทำเหมือนหลุมศพ
ของมาร์ควิสออร์ฟิอัสที่อยู่แถวนั้นเป็นหลุมศพของคนไม่รู้จัก

แม้จะรู้ความจริงดีว่าความสัมพันธ์ระหว่างคัลลิสโตกับ
ราชวงศ์แยแคไหน และไม่มีทางหันไปร่วมมือกัน อีกทั้งตระกูล
ออร์ฟิอัสกับคัลลิสโตก็สนิทสนมกันดี โรอานาก็ยังหลีกเลียง
ไม่ยอมให้วินเซนต์เข้าใกล้นานเกือบสามเดือน

แน่นอน เขารู้ตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้เห็นผมสีชมพูไม่กี่ปอย
ที่ไพล่ออกมาให้เห็นนั้นแล้ว

ทั้งที่เป็นแบบนี้...

“ตอนนี้ข้าไม่แน่ใจแล้วละครับ ว่าโรอานาระวังตัวเองจาก
คนอื่นจริงหรือเปล่า”

เก็บคนน่าสงสัยสองคนนั้นไว้ใกล้ตัวแบบนี้ได้ยังไง

“ท่านทำอย่างกับว่าถ้าพวกนั้นมอบลูกกวาดให้ ก็
ขอบคุณแล้วตามพวกเขาไปนั่นแหละ”

โรอานาขาวินเซนต์ที่ทำตัวไม่ต่างจากพ่อแม่ยามเป็น
ห่วงลูกที่ออกไปจ่ายตลาดเองเป็นครั้งแรก

“ไม่ชอบพวกเขาขนาดนั้นเลยหรือคะ”

ไม่ชอบมันหรอก ที่จริงก็ไม่ใช่ เขาแค่รู้สึกสงสัยและ
ไม่พอใจก็เท่านั้นเอง โดยเฉพาะฝั่งผู้ชาย

‘...มือนั้น’

รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างไรเหตุผลทุกครั้งที่เห็นฝ่ายชาย
วางมือลงบนเอวของฝ่ายหญิงบ้าง โอบไหล่บ้าง ลูบหัวบ้าง

อยากพุ่งเข้าไปแคะมือข้างนั้นออก

ความไม่พอใจโดยไม่ทราบสาเหตุนี้เป็นอะไรที่แม้แต่
ตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจ

“ข้าชอบพวกเขาแหละคะ โดยเฉพาะเลดี้คนนั้น ไม่รู้ทำไม
ถึงได้รู้สึกถูกชะตา”

“...”

“ไม่แปลกหรือคะ เลดีคนนั้นหน้าตาเหมือนท่านดยุกมากเลย”

โรอานากล่าวต่อด้วยน้ำเสียงนึ๊กสนุก

“อีกอย่าง ฝ่ายชายพอเห็นแล้วทำให้นึกถึงเจ้าชายรองที่ได้พบตอนไปเยี่ยมองค์จักรพรรดินีเลยคะ ทั้งคู่คนหนึ่งเหมือนคัลลิสโต อีกคนเหมือนราชวงศ์”

“เข้าถึงได้ยังเป็นห่วงยังงั้นละครับ ให้คนไม่ธรรมดาสองคนมาอยู่ใกล้ตัวโรอานาแบบนี้”

วินเซนต์ถอนหายใจเฮ้อ เขากล่าวต่อ

“ทั้งที่รู้ว่าอันตราย แล้วทำไมยังยอมให้อยู่ข้างกายอีกล่ะครับ”

โรอานานั้นหากว่ากันตามจริงก็ถือว่าเป็นบุคคลที่ไม่ควรมีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้ ด้วยเหตุนี้แต่ละจะพบใครสักคนยังต้องรอบคอบเป็นพิเศษ แล้วเหตุใดจึงปล่อยให้คนแบบนี้มาอยู่ในที่พักของตัวเองกันล่ะ

แค่ความเสียงแม้แต่น้อยนิด วินเซนต์ก็ไม่ยินดีจะปล่อย
ให้อยู่ใกล้ชีวิตหญิงสาว โดยเฉพาะเมื่อใกล้ถึงเวลาที่เขาจะต้องไป
จากที่นี่ด้วยยิ่งแล้วใหญ่

“ข้ากลัวจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับโรอานาระหว่างที่ข้าไม่อยู่”

นอกจากเป็นความลับสุดยอดแล้ว ยังกลัวโรอานาจะ
ตกใจ จึงไม่สามารถบอกให้รู้ได้ว่าเรื่องอะไร และการจากไป
คราวนี้ของเขาจะเป็นการเอาชีวิตรอดไปเสี่ยงอันตรายของจริง
ทำให้ยังเป็นห่วงสตรีที่รักมากกว่าทุกครั้ง

ครั้งก่อนไปไม่นาน แต่คราวนี้เขาต้องเดินทางไปไกลและ
ใช้เวลานานกว่ามาก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะจักรพรรดิไม่ยินดี
ปล่อยให้คัลลิสโตอยู่ที่ใดที่หนึ่งนานๆ อีกส่วนเป็นเพราะข่าว
เรื่องราชาแห่งปีศาจใกล้สิ้นชีพ

“โรอานา”

โรอานายิ้มถึงดวงตาตอบเสียงเรียกของชายหนุ่ม

วินเซนต์หยุดยืนมองคนรัก ยกมือขึ้นเกลี่ยลูกแก้วบน
โรอานาแนบแก้มลงบนมือของเขาราวกับรอสัมผัสนี้ เห็นแบบนี้

ใจยิ่งถูกร้อยรัดด้วยความเสียดายที่ต้องออกเดินทางอย่างไร้ทางเลือก

“กลับมาจากการศึกครั้งนี้ ข้าอยากพาเจ้าไปเมืองหลวงด้วยกัน อยากให้เจ้าอยู่เคียงข้างข้า”

“...ท่านดยุก”

“ข้าอยากเป็นผืนผ้าให้กับเจ้า อยากให้เจ้ายึดอยู่ข้างกายข้า ไม่ต้องเจ็บปวด ไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องหลบซ่อนตัวอีกต่อไป”

โรอานาตาแดงก่ำ ริมฝีปากของวินเซนต์จุ่มพิทลงมาทิ้งรอยจูบไว้บนแก้มนวล

“ข้าจะปกป้องตัวเอง โรอานา”

ริมฝีปากของชายหนุ่มไถ่ลงมาแตะลงบนริมฝีปากของโรอานา สัมผัสอ่อนโยนให้ความรู้สึกถึงความรักและความเคารพ ไม่ใช่แค่ความรักใคร่ระหว่างชายหญิงธรรมดา

เมื่อริมฝีปากเคลื่อนห่างออกไป วินเซนต์ก็ยิ้มมองสบตา

“ข้ารักเจ้า”

คำสารภาพรักของชายหนุ่มทำให้แก้มของโรอานาที่แดงระเรื่อด้วยจุมพิตแดงก่ำยิ่งกว่าเดิม หญิงสาวนั่งมองเขาสักพักก็ถามเสียงเบา

“วินเซนต์”

“ครับ โรอานา”

“ถ้าเราอยู่ด้วยกันคงมีลูกด้วยกันได้ใช่ไหมคะ”

“อยากมีหรือครับ”

“นิดหน่อยค่ะ แต่ก็กลัวเหมือนกัน ฝ่าบาทบอกว่าข้าคือออร์ฟิอันคนสุดท้าย นั่นหมายถึงต้องอยู่ตัวคนเดียวไปตลอดชีวิตใช่ไหมล่ะคะ แล้ว...เราจะอยู่ด้วยกันได้จริงหรือ”

สายตาของวินเซนต์มองลงมาบริเวณคอของโรอานา บนนั้นมีจี้รูปหัวใจที่เขาเพิ่งสวมให้ไม่นาน

“สร้อยคอเส้นนี้ถือเป็นของแทนใจนะครับ มันเป็นมรดกที่ท่านแม่รักที่สุด มันสำคัญกับข้ามากเป็นหนึ่งในไม่มีสอง”

โรอานาค่อยๆ จับจี๊ขึ้นมาพลิกดู จี๊ทองคำขาวรูปหัวใจมี
ลวดลายดอกไม้สลักอยู่อย่างงดงาม

กรีก เมื่อเปิดออกก็พบภาพของวินเซนต์อยู่ด้านใน ไม่ได้
ผมยาวเหมือนตอนนี้ แต่เป็นผมที่ตัดสั้นดูสุขภาพ เหมือนกับ
เทวดาที่เธอได้พบเป็นครั้งแรกแถวหลุมศพของบิดามารดา

“ข้าจะปกป้องทั้งโรอานาและลูกน้อยของพวกเขา ต่อให้
ต้องแลกด้วยชีวิตก็ยินดี”

โรอานากอบกุ่มท้องอย่างระมัดระวัง กลั่นเสียงสะอื้น
เอาไว้ ก่อนจะยกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมจี๊ห้อยคออีกครั้งอย่างทะนุ
ถนอม แล้วถาม

“...ของสำคัญแบบนี้ ให้ข้าเก็บไว้จะดีหรือคะ”

“ดีสิครับ”

โรอานายิ้ม สิ้นหัวใจ ทว่าก็เสียใจไปพร้อมกัน

เห็นแบบนี้วินเซนต์ก็พลันนึกถึงผู้หญิงอีกคนที่ทิ้งไว้
ในกระท่อม แวตาทิมองตามเขาตลอดทางที่เดินออกมาจาก
กระท่อมเองก็ให้ความรู้สึกแบบเดียวกันไม่มีผิด

แปลบ

หัวใจบีบรัดอย่างน่าประหลาด วินเซนต์ลบความเจ็บปวด
นั้นออกไป เขาฝืนยิ้มให้โรอานา

น่าแปลก แต่อยู่ๆ เขาก็รู้สึกไม่คุ้นเคยกับโรอานาขึ้นมา
ความรู้สึกเหมือนโลกที่เคยสว่างไสวพลันเย็นยะเยือก ความรู้สึก
ที่เคยพองโตแฟบลง

...มันเป็นเพราะอะไรกัน

“ข้าจะไปหาราชแห่งปีศาจ”

รัตติกาลมีดผ่านไป แสงอรุณแรกสาดส่อง โนอาห์พูดกับ
เฮรินอย่างตัดสินใจได้แล้ว และหญิงสาวเองก็พยักหน้าลงอย่าง
ยินดี

“หม่อมฉันไปด้วยเพคะ”

วินเซนต์ก็เรื่องหนึ่ง แต่เซโรตเองก็น่าเป็นห่วงไม่แพ้กัน
ไม่รู้ใช้พลังชีวิตไปหมดเกลี้ยงแบบนั้นแล้วตอนนี้จะเป็นอย่างไร
บ้าง จะสามารถกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ไหม

อยากไปดูให้เห็นกับตาว่าปลอดภัยดีใช่ไหม ยังมีชีวิตอยู่
ใช่หรือเปล่า

“มันไม่ใช่สถานที่ที่มนุษย์จะอาศัยได้ เพราะฉะนั้นให้ข้า
ไปคนเดียวดีกว่า”

“...แต่ว่า”

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะแอบไปลักพาตัวมานะ”

เฮรินเบิกตากว้างกับคำว่าลักพาตัว

“ละ...ลักพาตัว...เซโรตนะหรือเพคะ”

“ขนาดดยุกยังหนุ่มขึ้นขนาดนั้น ถ้าอิงจากกระแสเวลา
แล้ว ข้าว่าเจ้านั้นยังไม่หย่านมเลยละมัง”

“อ๊ะ จริงด้วย อาจจะเป็นแบบนั้นก็ได้อ...”

หากนำความจริงที่ได้รู้มาคร่าวๆ แล้วลองคิดในมุมกลับกัน ช่วงเวลาที่วินเซนต์กับโรอานาได้พบกันน่าจะเป็นช่วงหนึ่งปีก่อนอดิิตดยุกัลลิสโตเสียชีวิต และเป็นช่วงเวลาที่ทั้งคู่อายุประมาณสิบเจ็ดปี

“ถ้าเป็นก่อนฆ่าเกิดก็น่าจะใช้นะเพคะ”

สิ้นคำของเฮริน ซีโอก็พูดแทรกขึ้นมา

[เจ้าเกิดแล้ว อยู่ที่นี่ ในห้องของโรอานา]

“...เอ้”

[โรอานาเพิ่งรู้เรื่องนี้ไม่กี่วันก่อน]

“ทำไมเธอ”

เฮรินเล่าให้โนอาห์ฟังตามที่ซีโอบอก แต่ทำไมหน้าต้องร้อนด้วยเนี่ย

โนอาห์เห็นเฮรินชินจึงเก็บเสียงหัวเราะเอาไว้ในใจ แล้วตอบกลับไปเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร

“งั้นข้าก็สองขวบแล้วสินะ”

โนอาห์โตกว่าเฮรินสามปี คำนวณแล้วก็น่าจะอายุ
ประมาณนั้น

“ตอนข้าอายุได้สองขวบ ราชาแห่งปีศาจใช้พลังชีวิตจน
หมดสิ้น นั่นตอนนี้พวกปีศาจกับมอนสเตอร์ก็น่าจะไปรวมตัวกัน
อยู่ที่อาณาจักร ก็ว่าทำไมสัมผัสได้ถึงพลังเวทอันกล้าแกร่งจาก
สถานที่ที่ไกลมาก”

“อ๊ะ ท่านปู่จากไปในศึกที่อาณาจักรซาเทรย์เพคะ ได้ยิน
ว่าท่านเสียชีวิตจากการต่อสู้กับราชาแห่งปีศาจ”

นั่นคือสาเหตุที่คัลลิสโตเริ่มปลูกดอกเบญจมาศของ
อาณาจักรซาเทรย์เอาไว้ในคฤหาสน์ เพื่อรำลึกถึงอดีตดยุก และ
จดจำอาณาจักรซาเทรย์ที่ล่มสลายไปในสงครามกับเหล่าปีศาจ
ครั้งนั้น

เฮรินตาโต นึกถึงเนื้อหาที่ได้เรียนในวิชาประวัติศาสตร์
ขึ้นมาได้

“...ท่านพ่อไปเข้าร่วมสงครามนั้นด้วยเพคะ เพราะท่านปู่
ใช้ดาบศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้”

“ไม่ใช่แค่พวกเราเท่านั้นที่ไม่มีเวลา แต่ยุคเองก็ไม่เหลือเวลาแล้วสินะ”

ตอนแรกตั้งใจว่าจะรอให้วินเซนต์ลดความระแวงลงสักหน่อย แล้วค่อยลองคุยดูอีกที แต่เมื่อสถานการณ์กลายเป็นแบบนี้ ก็คงต้องรีบคุยกับวินเซนต์ให้รู้เรื่องเสียแล้ว

เพราะถ้าเริ่มเปิดศึกกับราชาแห่งปีศาจอย่างเต็มรูปแบบถึงเวลานั้นนอยากคุยแค่ไหนก็คงไม่สามารถคุยได้

“ขำร้ายเวทมนตร์เอาไว้กับกระท่อมแล้ว นอกจากท่านแม่ของเฮรินก็ไม่มีใครสามารถเข้ามาใกล้ได้ อยู่ที่นี่เจ้าจะปลอดภัย เพราะฉะนั้นรอจนกว่าข้าจะกลับมานะ”

“...เพคะ”

“แล้วข้าจะรีบกลับ”

“เดินทางปลอดภัยเพคะ”

โนอาห์ประทับริมฝีปากลงบนหน้าผากของเฮรินเบาๆ เขาก้าวถอยห่างไปหนึ่งก้าว ร่างที่สงี่ยมให้หายไปนับัดล

รอบกายเงียบสงัด เอรินเหม่อมองตำแหน่งที่วินเซนต์ยืน
อยู่เมื่อก่อนหน้านี้

“...ธีโอ ท่านพ่อมีความสุขมากเลยใช่ไหม แต่สุดท้ายใน
อนาคตเขาก็จะจดจำท่านแม่ไม่ได้เพราะข้าเธอ”

[อืม ก็คงงั้นแหละ ในเมื่อเงื่อนไขคือการสละสิ่งสำคัญ
ที่สุดนี่นา]

ในเมื่อเอรินรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ธีโอจึงพูดเรื่องสัญญา
ออกมาอย่างไม่ปิดบัง

หญิงสาวถอนหายใจ เธอไม่รู้เลยว่าท่านพ่อจะเจ็บปวดใจ
มากเพียงใด ความรู้สึกของเขในตอนที่ต้องยอมสละสิ่งสำคัญ
ที่สุดเพื่อช่วยชีวิตลูกสาวคนนี้จะเป็นอย่างไหน

“ถ้าหากนะ ถ้าหาก”

เอรินว่าแล้วก็ลังเลเล็กน้อย เธอถามอย่างระมัดระวัง

“ถ้าข้าปล่อยท่านพ่อไว้ที่นี่แล้วกลับไปคนเดียว จะเป็น
ยังไงต่อเธอ”

รับลูกสาวไปเลี้ยงใหม่คะ? 10

Am I a Daughter 내가 딸이에요?



ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Peony Publishing

내가 딸이에요?

Am I a daughter?

Copyright © Flow 2019 / D&C MEDIA All rights reserved.

First published in Korea in 2019 by D&C MEDIA Co., Ltd.

This edition is published by arrangement with D&C MEDIA Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Flow.

รับลูกสาวไปเลี้ยงใหม่คะ? เล่ม 10 / Flow: เขียน; 8hours: แปล จาก 내가 딸이에요?

(Am I a daughter?).— กรุงเทพฯ: พีโอเนอ มรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

(1) 394 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. 8hours, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6778-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชัชฐา

พิสุน์อักษร Raks

ราคา 375 บาท